

(на Дунава), дѣто сражението траяло цѣль день, но руситѣ надвили и завзели града. Бързо слѣдъ това паднали всичкѣ крѣпости между Дунава и Балкана. Билъ взетъ и Прѣславъ, дѣто падналъ въ плѣнъ и царь Борисъ II. А прѣзъ пролѣтъта на 970 г. руситѣ минали Балкана и завладѣли Пловдивъ.

Като завзелъ България, Светославъ се рѣшилъ да нападне и ограби Византия. За тая цѣль той увеличилъ военната си сила съ наемници маджари и съ много българи, отъ които едни постѣпвали доброволно, а други — насила въ войската му. Тогава новиятъ императоръ Цимисхи изказалъ готовностъ да плаща годишенъ данѣкъ на руситѣ, ако се оттеглятъ. Светославъ се съгласилъ и се оттегилъ въ Малка-Прѣслава. Обаче слѣдъ това византийцитѣ започнали сериозно да се приготвяватъ, за да пропѣдятъ руситѣ отъ България.

Слѣдъ едногодишно приготвяване, Цимисхи потеглилъ съвсѣмъ ненадѣйно прѣзъ пролѣтъта на 972 г. за България. Триста кораби били изпратени въ устието на Дунава, за да затворятъ пѣтя на руситѣ по вода, а сухопѣтна 30000 войска потеглила съ много стѣнобитни машини направо за Прѣславъ. Цимисхи миналъ безпрѣпятствено планината и се явилъ подъ Прѣславъ. Градътъ билъ заграденъ съ грамадна и толкова широка стѣна, че задъ зѣбцитѣ ѝ можали да се помѣстятъ цѣли редове войници. Въ това врѣме Светославъ се намиралъ съ главнитѣ си сили въ Дъретъръ, а въ Прѣславъ имало 7 — 8 хиляди руси и българи. Византийцитѣ обсадили града и въ два дни го прѣвзели. Цимисхи намѣрилъ въ Прѣславъ Бориса II, отнесълъ се съ него като съ царь и му казалъ, че дошълъ ужъ да освободи земята му отъ руситѣ. Въобщо Цимисхи се явилъ като освободителъ на българитѣ, съ което ги привлѣкълъ на своя страна. Поради това градоветѣ бързо се прѣдавали на императора, който достигналъ до Дъретъръ.

Светославъ присрѣщналъ мъжествено византийцитѣ подъ стѣнитѣ на града и юнашки се сражавалъ цѣль день съ тѣхъ, но билъ принуденъ да отстъпи въ крѣпостъта, която била тутакси обсадена. Цѣли 3 мѣсеца се продължа-